

dan den fijn bezenuwden luitenant. Met moeite een nijdigen uitval terughoudend snauwde hij:

„Laten wij nu eindelijk eens iemand anders bij den kop pakken, hè!”

De pendule sloeg één slag; verschrikt sprong Siria op.

„Al half elf! Ik vraag u wel excuus, mevrouw, dat ik zoo onbeschaamd lang ben blijven plakken. Bijna had ik uw man verleid tot een afwijking van zijn goede gewoonten. Dat komt er van, wanneer je eens een paar al te geduldige toehoorders vindt. Niet iedereen kan weerstand bieden aan de verleiding zich eens vrij uit te spreken. Gelukkig heeft die klok me nog bijtijds gewaarschuwd. Om twaalf uur is u den „grübelnden” officier al lang vergeten, mijnheer Blank.”

In zijn blijdschap, dat de officier op was gestaan, had Blank een aanval van grootmoedigheid.

„Ik wil anders dit thema wel eens hervatten, mijnheer Siria. Er komen meer avonden.”

„Zij volgen elkaar; maar gelijken elkaar niet. Wie weet, of wij ooit weer zoo gezellig zullen praten?”

Glimlachend als gewoonlijk; maar toch op een ongewoon ernstigen toon had Siria zijn laatste woorden uitgesproken. Noch door Blank, noch door zijn vrouw werden ze beantwoord.

Nu maakte de luitenant voor Emma zwijgend zijn gewone buiging; zwijgend stak zij hem de hand toe.

Als vorige keeren drukte hij de lippen op het blanke vel en als vorige keeren vond Blank dit een bespottelijke vertooning.

Nooit echter was den referendaris het militair mooie van Siria's voorkomen zoo duidelijk in het oog gesprongen. Het was hem, als voelde hij wat voor een aangenamen indruk die flinke, lenige gestalte in uniform op de vrouw, aan wie zij wel haar hulde wilde bieden, te weeg moest brengen.

Onwillekeurig zocht hij dien indruk te lezen op Emma's gelaat en nu merkte hij op, dat er in haar oogen iets trilde als een angstig dringende vraag.

Zou hij toch door zijn binnenkomen hun onderhoud gestoord hebben?

Dan had Siria zich bijzonder snel weten te vermannen en bijzonder lang weten te beheerschen.

Ja; maar dan had hij ook voor *haar* gesproken... zich interessant willen maken.

Zou 't hem gelukt zijn?

Terwijl hij, op zijn beurt, Siria de hand moest drukken, overviel hem een groote angst voor het oogenblik, waarin hij met Emma alleen zou blijven.

Natuurlijk moest hij ernstig met haar spreken; hoe zou hij echter beginnen?

Als zij hem maar den tijd wilde laten zich te bezinnen; zoo gauw kon hij onmogelijk zijn gedachten verzamelen.

.....

Siria was de trap al afgedaald, toen beneden het belletje om mijnheer uit te laten pas rinkelde.

.....